

Noční obloha byla zatažená, všude tma jako v ranci – přesně v to Eberhard doufal. Nebylo snadné se v té černotě orientovat, ale spoléhal na své smysly. Vyrostl tady a znal okolí jako své boty, takže mohl tmou využít ve svůj prospěch. Chránila ho před nežádoucími pohledy. Přesto mu srdce v hrudi tlouklo jako na poplach.

Vykradl se z domu, kolo chvíli vedl, a když se dostal na kraj vesnice, nasedl na něj a vyrazil, jako by mu za patami hořelo. Jednodušší by bylo jet po hlavní silnici, ale tam mohl narazit na hlídku. Proto se vydal bočními uličkami a pak lesní cestou.

V lese schoval kolo do křoví a posledních pár metrů k hranici se prodíral podrostem. Každou chvíli se zastavil a zaposlouchal do nočních zvuků. Když jednou blízko něj zahoukala sova, vylekal se tak, že se hrůzou chvíli nedokázal pohnout z místa. Jinak byl ale všude klid.

Jeho plán fungoval. Bez problémů se dostal přes protitankové bariéry Siegfriedovy linie, přešel zelenou hranici a vstoupil na území Belgie. Pokud měl správné informace, musel teď na severozápad. Asi kilometr za hranicí se nacházela první vesnice. Třetí dům napravo – v něm by se měla podle Eberhardových informací dát koupit káva.

Ačkoliv Hitler chtěl, aby mezi sebou jednotlivé země válčily, šlo-li o obchod a snahu ulehčit si alespoň trochu život, lidé jeho přání ignorovali.

Asi po dvaceti Eberhard minutách dorazil do vesnice. Tma mu komplikovala cestu, protože tady už to neznal, ale nakonec přece jen dospěl k prvnímu stavení.

Několik vteřin nehnutě stál přede dveřmi kamenného domu a modlil se, aby to nebyla past. Pak se odhodlal a třikrát tiše poklepal klouby prstů na dřevěné dveře.

Než si uvědomil, co se děje, dveře se prudce otevřely, něčí ruce ho popadly za ramena a vtáhly dovnitř. Pak se dveře znovu rychle zavřely.

„Člověk nikdy neví,“ zašeptal mužský hlas. „Co chceš?“

„Kávu,“ odpověděl Eberhard překotně.

„*Alors*, pojd’.“ Muž toho moc nenamluvil, to ale Eberhardovi nevadilo. Koneckonců si nepřišel povídat a na nějaký rozhovor ani neměl náladu. Šel za Belgičanem do malé kuchyňky a ukázal mu, co může nabídnout.

Rychle se dohodli a o pár minut později už byl Eberhard s plným ruksakem i taškou na zpáteční cestě.

Vmžiku se dostal přes hranici, a právě se chystal najít kolo, když uviděl tři muže. Dlouho se nerozmýšlel a vyšplhal na strom, u kterého zrovna stál. Měl štěstí, větve visely dostatečně nízko, aby se snadno dostal nahoru. Vtiskl se mezi haluze a kousl se do rtu, aby ani nehlesl.

Pokud je v té tmě správně rozpoznal, byli to otcovi spolustraníci a určitě to přehnali s pitím.

„Teď bych se potřeboval vyspat. Musím být střízlivý, až zítra půjdeme vyčistit ten chlív.“ Jestli se Eberhard nemýlil, byl to Karl.

„Za kredencí. Co si ty svině myslíš? Že jsme úplně blbí?“ zeptal se našťavaně Wilhelm a Eberhard zatajil dech.

„Chce se mi zvracet,“ ozval se Siegfriedův hlas. Ten chlap se opíral o strom, na který Eberhard vylezl, a předkláněl se.